

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

Η... ΤΥΧΕΡΗ ΚΑΡΦΙΤΣΑ

Ο Σάμ Μπεναβέντε ήταν ένας από τους πιο παράξενους τυχοδιώκτες του Περού. Τη μέρα τριγύριζε στα παζάρια της Λίμας και πουλούσε τους πράσινους κι' άσπρους παπαγάλους του. Το θράδυ, μπορούσε να τον ανταμώση κανείς στις πιο ύποπτες και τις πιο επικίνδυνες ταβέρνες. Ήταν ένας μυστηριώδης άνθρωπος, με ψεύτικο χαμόγελο κι' άπιστη καρδιά. Μερικοί έλεγαν πως ήταν ένας δολοφόνος. Άλλοι πάλι πως ήταν ένας από τους πιο επιδέξιους λωποδύτες. Η αλήθεια πάντως δεν ήταν με το μέρος των πρώτων. Ο Σάμ Μπεναβέντε ήταν μονάχα λωποδύτης. Δολοφόνος κι' άξιος για την κρεμάλα ήταν ο Πέδρο Καμιέθ, ο άχώριστος σύντροφός του στο κρουσι και στις έρωτικές περιπέτειες. Επίσης και σ' ένα σωρό άλλες ύποπτες επιχειρήσεις.

Ο Σάμ Μπεναβέντε ήταν παλληκάρι, μ' είχε ένα ελάττωμα που του έδενε τα χέρια. Ήταν τρομερά προληπτικός. Κάθε Τρίτη δεν τολμούσε να κάνει τίποτε, καμιά δουλειά. Φοβόταν τη γρουσουζιά, το κακό μάτι, τους σπασμένους καθρέφτες και το πρώτο βήμα με τ' άριστερό πόδι. Εκτός από αυτά είχε και μια άλλη λόξα: μάζευε πάντα από κάτω όποια καρφίτσα εύρισκε στο δρόμο του. Πίστευε μάλιστα πως όταν η μύτη της ήταν γυρισμένη προς το μέρος του, θα του έφερνε τύχη. Κι' έτσι όλες τις καρφίτσες που μάζευε, τις κάρφωνε στη μαύρη τσόχα του γιακά του.

Εκείνο το θράδυ λοιπόν, που του έτυχε η πιο αλλόκοτη περιπέτεια της ζωής του, είχε συναντήσει στην ταβέρνα του Άρανχουεθ τον δολοφόνο Πέδρο, που του πρότεινε, δίχως πολλά λόγια, να πάνε να κάνουν, ύστερ' από τα μεσάνυχτα μια επίσκεψη στη βίλλα του χρυσοχού Άβραάμ Ζαρμιέντε.

Αυτός ο θαθύπλουτος Έβραϊος λείπει σ' ταξίδι με τη γυναίκα του και δεν έχει αφήσει στη βίλλα παρά έναν κουφό υπηρέτη... του εξήγησε ο Πέδρο. Έμπρός, Σάμ! Πάμε μια βόλτα από εκεί και σου δίνω τον λόγο μου πως την άλλη μέρα θα είμαστε οί πιο πλούσιοι άφεντάδες του Περού. Ο Άβραάμ Ζαρμιέντε έχει άμύθητους θησαυρούς μέσα στην κάσσα του. Έμπρός! Έμπρός! Στείλε στο διάβολο, αυτές τις άναθεματισμένες προλήψεις σου. Έπειτα σήμερα είναι Δευτέρα...

Ο Σάμ Μπεναβέντε συλλογίσθηκε πως είναι πολύ ώμορφο να έχει κανείς ένα σωρό διαμάντια και μαργαριτάρια και δίχως κανένα δισταγμό, άκολούθησε τον Πέδρο Καμιέθ ως την έρημη και κατάκλειστη βίλλα του Έβραίου χρυσοχού.

Από εκεί και πέρα, η δουλειά ήταν εύκολη. Οί δυο λωποδύτες μπήκαν άθόρυβα στον κήπο, σκαρφάλωσαν σ' μια καρδιά που έφθανε ως τη θεράντα κι' από εκεί πήδησαν στο ξύλινο πεζούλι και τρύπωσαν μέσα στην άπέραντη βίλλα. Ο υπηρέτης του χρυσοχού κοιμόταν θαθεία στην κάμαρά του. Ο Πέδρο τότε πέρασε πρώτος στον διάδρομο, έφαξε στο γραφείο του χρυσοχού, στην κάμαρά του, στον κοιτώνα της γυναίκας του και τέλος, βρήκε την κάσσα με τα κοσμήματα πίσω από ένα μεγάλο κάδρο, μέσα στο μυρωμένο «μπουντουάρ» της σενιόρας Ζαρμιέντε. Έπειτα, με τα διαρρηκτικά εργαλεία του, την έσπασε και τότε μπροστά στα μάτια των δυο λωποδυτών παρουσιάσθηκαν σωροί από διαμαντικά, μπριλλάντια και μαργαριτάρια.

Ο Πέδρο έχωσε άπληστα τ' άρπακτικά χέρια του και γέμισε τις τσέπες του.

—Τί λες, τώρα, θεότρελλε; είπε του Σάμ, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

—Τίποτε... ψιθύρισε ντροπιασμένος ο Μπεναβέντε.

Μα την ίδια στιγμή χλώμιασε. Το μεγάλο ρολόι του τοίχου χτύπησε τη μια μετά τα μεσάνυχτα. Η Δευτέρα λοιπόν είχε περάσει!... Βρισκόντουσαν στην Τρίτη. Είχαν κλέψει την Τρίτη!... Ο Σάμ, ταρκαγμένος, χαινήλωσε τα μάτια του. Την ίδια όμως στιγμή έβγαλε μια μικρή κραυγή χαράς. Εκεί μπροστά στα πόδια του, με τη μύτη γυρισμένη προς το μέρος του, γυάλιζε μια καρφίτσα. Έσκυψε άμέσως, την πήρε και την κάρφωσε στη

μαύρη τσόχα του γιακά του.

—Γώρα δεν φοβάμαι τίποτε! είπε στον Πέδρο. Η καρφίτσα θ' αμάς φέρη τύχη...

Εκείνος που είχε καθαρίσει κιόλας τ' άποτυπώματα των δακτύλων του μ' ένα μαντήλι, από παντού γύρω, έρριξε μια άγρια ματιά στον σύντροφό του και γκρίνιαξε:

—Είσαι άδιόρθωτος, Σάμ! «Χόμπρε»!... Δεν ξέρεις να κάνης τίποτε άλλο παρά να μαζεύης καρφίτσες. Πάμε τώρα...

Κι' άθόρυβα, όπως είχαν μπει, γλύστρησαν στο διάδρομο, έφτασαν στη θεράντα κι' από εκεί κατέβηκαν πάλι στον κήπο και χάθηκαν μέσα στη νύχτα.

Υστερ' από λίγο καθόντουσαν πάλι στην ταβέρνα του Άρανχουεθ.

—Δεν πρέπει να φύγουμε άμέσως, γιατί θα προδοθούμε! εξήγησε τότε ο Πέδρο του Μπεναβέντε. Το πρωί θα πάς πάλι στα παζάρια να πουλήσης τους παπαγάλους σου κι' εγώ θα πάω να κλαδέψω κανένα περιβόλι. Έτσι δεν θα μάς ύποψιασθούν οί άστυνομικοί. Έπειτα, όταν περάση καμιά έβδομάδα, φεύγουμε από τη Λίμα, για τη Βραζιλία...

—Έχεις δίκην, του άπάντησε ο Σάμ άδειάζοντας το ποτήρι του. Πάμε τώρα να κοιμηθούμε.

Και λίγο πριν ξημερώση, γύρισαν στο παληό σπίτι τους, στη συνοικία των Έρυθροδέρων, γιατί έμειναν μαζί.

***

Το πρωί, ο ήλιος που έμπαινε από τη χαραμάδα της κουρτίνας έξυπνησε τον Σάμ. Ήταν έννέα ή ώρα. Την ίδια στιγμή άκουσε χτύπους στην πόρτα τους.

—Έ, Πέδρο, ξύπνα! φώναξε του σύντρόφου του. Κάποιος ήρθε...

Και δίχως να το θέλη, άρχισε να τρέμη από τον φόβο του.

—Θα είναι κανένας άστυνομικός!... ψιθύρισε.

Ο Πέδρο έτριψε τα μάτια του, χασμουρήθηκε και χωρίς να χάση το θάρος του, γκρίνιαξε του σύντρόφου του:

—Άστυνομικός; Έ, κ' ύστερα; Καλώς νάρθη! Άνοιξε την πόρτα, Σάμ! Δεν είναι εύγενικό ν' αφήσης τους έπισκέπτες μας να περιμένουν.

Ο Σάμ πήδησε από το κρεβάτι, ντύθηκε βιαστικά κι' άνοιξε την πόρτα. Δυο άστυνομικοί τότε, χωρίς πολλές διατυπώσεις, μπήκαν άπότομα μέσα στο δωμάτιο.

—Άκόμη κοιμάστε, παληόπαιδα! τους είπε ο ένας ξεσπώντας σ' ένα σαρκαστικό γέλιο. Ποιος ξέρει που θα ξευχήσετε απόψε!...

—Τί σας έπιασε κ' ήρθατε τόσο άνωρίς εδώ πέρα; τους ρώτησε σουφρώνοντας τα φρύδια του ο Πέδρο Καμιέθ.

—Μπα! Δεν πήρατε είδησι; Έκαναν ειρωνικά οί άστυνομικοί. Άπόψε έγινε μια κλοπή στη βίλλα του χρυσοχού Άβραάμ Ζαρμιέντε. Του πήραν ένα σωρό διαμαντικά, μπριλλάντια και μαργαριτάρια!...

—Έ, θέβαια, αυτή η είδησι είναι τρομερή, μ' αμάς δεν μπορώ να καταλάβω...

—Γιατί ήρθαμε δώ πέρα, έ; του είπε χαμογελώντας ο ένας από τους άστυνομικούς. Να σας εξηγήσουμε άμέσως: Ξέρουμε πως είσατε δυο επιδέξιοι λωποδύτες και θέλουμε να κάνουμε μια μικρή έρευνα.

—Έλεύτερα!... Έλεύτερα!... φώναξε ειρωνικά ο Πέδρο Καμιέθ. Έμας πρώτα ύποψιάζεσθε για κάθε κλοπή που γίνεται στη Λίμα! Αυτό όμως είναι άδικο!...

—Εγώ δεν θα σας αφήσω να με ψάξετε! Δεν είμαι κλέφτης!... άγρίωσε ο Σάμ Μπεναβέντε κι' έκανε να φύγη.

—Ήουχα, παλληκάρι μου! του φώναξε ο ένας από τους άστυνομικούς και τον άρπαξε από τον γιακά.

Την ίδια στιγμή όμως έβγαλε μια κραυγή πόνου κι' έφερε το δεικτικό του δεξιού χεριού του στο στόμα. Ήταν ματωμένος...

—Τί έπαθες; τον ρώτησε ο άλλος.

—Τρυπήθηκα! του άπάντησε ο σύντροφός του.

Κι' άπότομα σήκωσε το γιακά του Σάμ κι' έρριξε μια ματιά

(Συνέχεια εις την σελίδα 46)

Στα παζάρια της Λίμας πουλούσε τους πράσινους κι' άσπρους παπαγάλους του...

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 40)

γίνη. Ἡ Μάμπελ ἔπρεπε νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνόητη συμβίωσι καὶ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς καὶ τὴν χαρὰ τῆς.

—Μίσσες Ντάνιελ, τῆς ἀπάντησε λοιπὸν σοβαρά, ἡ σκέψις σας εἶνε πολὺ σωστή. Εἶνε καιρὸς νὰ κυττάξετε κι' ἐσεῖς νὰ χαρῆτε τὴ ζωὴ σας.

—Μὰ τί θὰ γίνω κατόπιν; ψιθύρισε δισταχτικὴ ἡ Μάμπελ. Ἄν ἤξερα τοῦλάχιστον ἓνα ἄνθρωπο πού μ' ἀγαπᾷ πραγματικὰ θὰ τοῦ ἐμπιστευόμουν μ' ὅλη μου τὴν καρδιά τοῦ ἐμπιστευόμουν μ' ἥθεσε μ' ἓνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο κατόπιν.

Ὁ Μάλκομ δὲν ἀπάντησε. Χαμήλωσε μόνο τὸ βλέμμα καὶ κοκκίνισε ἀπὸ τὴν συγκίνησί του καὶ τὴν ἀγωνία του.

Κ' ἡ Μάμπελ πού εἶχε μαντεύσει πόσο τὴν ἀγαποῦσε ὁ Μάνουελ, τοῦ ἔδωσε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι τῆς καὶ τοῦ δήλωσε:

—Ἄς ἐλπίσω τοῦλάχιστον ὅτι ὁ καλύτερος φίλος μου δὲν θ' ἀρνηθῆ νὰ γίνῃ σύζυγός μου.

Κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπερίγραπτης εὐτυχίας στὸ πεντάμορφο πρόσωπό τῆς.

ΣΙΝΤΝΕ·Υ' ΦΟΥΛΕΡ.

Η... ΤΥΧΕΡΗ ΚΑΡΦΙΤΣΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 36)

στὶς καρφίτσες πού ἦταν καρφωμένες ἐκεῖ πέρα.

—Διάβολε! ἔκανε ἀμέσως. Αὐτὸ εἶνε περίεργο!...

Καὶ πῆρε μιὰ καρφίτσα ἀπὸ τὸ γιακᾶ τοῦ Σάμ.

—Λέτε λοιπὸν πὼς δὲν πῆγατε ἀπόψε στὴ θύλλα τοῦ χρυσοχόου; τοὺς ρώτησε κατόπιν.

—Καὶ θέβαια δὲν πῆγαμε! φώναξε ὁ Πέδρο. Εἴμαστε στὴν ταβέρνα τοῦ Ἀράνχουεθ!

—Λές ψέματα! τοῦ εἶπε ἀτόμομα ὁ ἀστυνομικὸς. Ὅριστε! Αὐτὴ ἡ καρφίτσα σᾶς πρόδωσε!...

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν καρφίτσα πού εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ γιακᾶ τοῦ Σάμ.

—Τὴν βλέπεις καλά; τὸν ρώτησε. Ἔ, λοιπὸν, εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς καρφίτσες τῆς σετιόρας Ζαρμιέντε! Εἶνε ἀσημένια κι' ἔχει, καθὼς βλέπεις, ἓνα μικρὸ γυάλινο κεφάλι. Μόνο τέτοιες καρφίτσες μεταχειρίζεται ἡ σετιόρα Ζαρμιέντε. Σήμερα τὸ πρωί, εἶδα ἓνα σωρὸ τέτοιες σ' ἓνα μαξιλαράκι πάνω στὴν τουαλέττα τῆς... Ἔσεῖς λοιπὸν εἴσατε οἱ κλέφτες!...

Ὁ Σάμ·Μπεναβέντε σωριάσθηκε σὲ μιὰ καρέκλα, μισολιπόθυμος.

—Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς, στέναξε, ὅτι ἦταν ἀπὸ τὶς καρφίτσες, πού φέρνουν τύχη!... Ἡ μύτη τῆς ἦταν γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος μου!...

—Μὰ ἔφερε ἀληθινὰ τύχη... τοῦ ἀπάντησε ὁ ἓνας ἀστυνομικὸς, ἐνῶ ὁ ἄλλος τὸν ἔδενε. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅμως ὅτι τὴν ἔφερ' ο' ἐμᾶς!...

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 37)

Ὁ μεθυσμένος δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐγειρε βαρειά τὸ κεφάλι καὶ σωριάσθηκε πάνω στὸ τραπέζι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ πανδοχεὺς πλησίασε τὸν Γκύ, μὲ τὸ ἴδιον καχύποπτο ὕφος.

—Γιὰ νὰ σᾶς δώσω τὸ δωμάτιο, πρέπει πρῶτα νὰ συμπληρώσετε τὸ δελτίο... τοῦ εἶπε μὲ περιφρόνησι. Ἡ ἀστυνομία δὲν ἀστειεύεται ἐδῶ πέρα!...

Ὁ Γκύ τότε μ' ἓνα παράξενο χαμόγελο ἔβγαλε τὸ στυλό του καὶ συμπλήρωσε τὸ δελτίο. Ὅταν δὲ ἔφθασε ἐκεῖ πού ἔπρεπε νὰ γράψῃ τὴ διεύθυνσί του, δίστασε μιὰ στιγμή. Μὰ ἔπειτα, μὲ σταθερὸ χέρι ἔγραψε:

«Πύργος τοῦ Μαλαμόρ...»

—Εἴσατε ὁ νέος κύριος τοῦ στοιχειωμένου πύργου; ἀπόρησε ὁ πανδοχεὺς.

—Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι, ἀπάντησε ὁ Γκύ! καὶ κύτταξε χαμογελῶντας τὸν ἄνθρωπο πού καθόταν ἀντικρὺ του.

Μὰ ὁ ἄνθρωπος πού ἔκανε στὸν πύργο τὰ φαντάσματα νὰ σκουζοῦν μέσα στὴ νύχτα κοιμόταν θαθεῖα, τύφλα στὸ μεθῆσι...

ΠΩΛ-ΛΟΥ·Ι· ΕΡΒΙΕ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του ἓνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρομαντίζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπὴν.

Εἴμεθα θέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῆσῃ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτὴν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψᾶς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ὁκταβίου Φεγιέ «**Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ**».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

“Όσοι δὲν ἐπυρολάβατε νὰ προμηθευθῆτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ 4 οἰαδήποτε δελτία καὶ δραχ. 8.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

τῆς Ζ'ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ

ΠΥΜ τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας),

(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας).

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΕΤΟΥ,,

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.